

Dosarul nr. 3-189/21, (2-21179800-02-3-07122021)

ÎNCHEIERE

24 februarie 2022

mun. Chișinău

Colegiul Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții de Apel Chișinău

Completul de Contencios Administrativ în componența:

Președintele completului, judecătorul

Judecătorii

Ghenadie

Bostan Angela

Dașchevici Grigore și Mîra

Examinînd, fără citarea participanților la proces, chestiunea cu privire la admisibilitatea acțiunii în contencios administrativ înaintate de către Alexandr Stoianoglo împotriva Consiliului Superior al Procurorilor cu privire la anularea hotărîrii Consiliului Superior al Procurorilor nr.1-147/2021 din 18.11.2021 cu privire la examinarea adresării doamnei Inga Grigoriu cu privire la pretense acțiuni ilegale ale Procurorului General (suspendat de drept din funcție) Alexandr Stoianoglo,

A C O N S T A T A T :

Depunerea acțiunii de contencios administrativ;

La 6 decembrie 2021, Alexandr Stoianoglo, prin intermediul reprezentantului său, avocatul Mărgineanu Iurie, a sesizat Curtea de Apel Chișinău cu acțiunea de contencios administrativ, îndreptată către Consiliul Superior al Procurorilor prin care a solicitat anularea hotărîrii Consiliului Superior al Procurorilor nr.1-147/2021 din 18.11.2021 cu privire la examinarea adresării doamnei Inga Grigoriu cu privire la pretense acțiuni ilegale ale Procurorului General (suspendat de drept din funcție) Alexandr Stoianoglo,

Expunerile litigioase și aspectele de drept ale reclamantului:

În motivarea acțiunii reclamantul a indicat că, la 18 noiembrie 2021, Consiliul Superior al Procurorilor a emis o hotărâre prin care s-a desemnat dl Andrei Balan, procuror în Procuratura Anticorupție, pentru examinarea aspectelor invocate în adresarea doamnei Inga Grigoriu vizând preținsele acțiuni ilegale ale Procurorului General (suspendat de drept din funcție), dl Alexandr Stoianoglo.

În opinia reclamantului această hotărâre a Consiliului Superior al Procurorilor "face parte și este un element din scenariul politic de înlăturare cu orice scop" a lui Alexandr Stoianoglo din funcția de Procuror General al Republicii Moldova.

Susține reclamantul că raportor asupra subiectului a fost ministrul justiției, iar petiționar dna Inga Grigoriu, ex deputată și politiciană. Ambii, de nenumărate ori s-au expus defavorabil în privința Procurorului General, Alexandr Stoianoglo, inclusiv că acest urmează a fi demis.

Cauza penală în privința implicării factorilor de decizie în expulzarea profesorilor turci era pornită de Procuratura mun. Chișinău. Pentru procurorul care gestiona cauza penală, procuror ierarhic superior era Procurorul mun. Chișinău. Dosarul penal nu a fost secretizat de către Procurorul General. Instanța de judecată decide în mod exclusiv când anumite ședințe judiciare sunt publice ori închise.

Invocă reclamantul că atunci când a fost expediată cauza penală în instanța de judecată, Procuratura Generală a fost înștiințată, iar Procurorul General din rațiuni de transparență și interes pentru societate a ieșit în conferință de presă pentru a comunica acest fapt. Ulterior, instanța de judecată a înlăptuit justiția pe cauza penală respectivă.

Hotărârea prin care s-a desemnat dl Andrei Balan, procuror în Procuratura Anticorupție, pentru examinarea aspectelor invocate în adresarea doamnei Inga Grigoriu vizând preținsele acțiuni ilegale ale Procurorului General (suspendat de drept din funcție), dl Alexandr Stoianoglo - nu a fost comunicată destinatarului conform art. 126 din Codul administrativ.

Subliniază că, hotărârea emisă de Consiliul Superior al Procurorilor este un act administrativ individual ilegal reieșind din următoarele argumente.

O acțiune în contestare este admisibilă, în special, dacă reclamantul are dreptul la înaintarea acțiunii (art. art. 17, 20, 39, 189 și 207 alin. (2) lit. e) din Codul administrativ), litigiul este de contencios administrativ, adică rezultă din activitatea administrativă (art. 5 din Codul administrativ), respectarea procedurii prealabile (art. art. 208, 162-169 Codul administrativ) și a termenului de înaintare a acțiunii (art. 209 alin. (1) - (2) Codul administrativ).

Lipsa dreptului persoanei la înaintarea acțiunii în contencios administrativ provoacă inadmisibilitatea pe temeiul prevăzut de art. 207 alin. (2) lit. e) din Codul administrativ.

Prevederile art. 207 alin. (2) lit. e) din Codul administrativ au scopul de a exclude cazurile de înaintarea a acțiunilor populare (*actio popularis*). Fundamentul respectivului temei se circumscrie faptului că nimeni nu este în drept să fie un fel de „avocat” al dreptului subiectiv al altei persoane.

Excluderea proceselor populare înseamnă că poate fi revendicată numai încălcarea propriilor drepturi, nu și încălcarea drepturilor altor persoane. De asemenea, o afectare a intereselor altora sau doar simple preocupări de fapt, nu sunt suficiente pentru a introduce o acțiune în contencios administrativ.

Decizia legiuitorului consacrată în prevederile art. art. 17, 20, 39, 189 alin. (1) și 207 alin. (2) lit. e) din Codul administrativ este una de sistem, conceptuală pentru o protecție juridică subiectivă efectivă, care este văzută și ca o funcție centrală a jurisdicției administrative. Ea presupune existența unor drepturi subiective corespunzătoare exclusiv individului.

La caz, Stoianoglo Alexandr menționează că, revendică încălcarea drepturilor sale, fapt ce denotă calitatea de reclamant al acestuia și posibilitatea de a supune controlului judecătoresc acțiunea administrativă realizată de Consiliul Superior al Procurorilor.

Indică că, inadmisibilitatea prevăzută de art. 207 alin. (2) lit. e) din Codul administrativ este o sancțiune a lipsei dreptului reclamantului la înaintarea acțiunii în

contencios administrativ, adică lipsa calității procesuale de reclamant (așa numita legitimare procesuală activă ordinară).

Art. 189 alin. (1) din Codul administrativ intitulat „dreptul la înaintarea acțiunii în contencios administrativ” prevede expres că, orice persoană care revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorități publice poate înainta o acțiune în contencios administrativ.

Existența dreptului la înaintarea acțiunii în contencios administrativ este o condiție prealabilă pentru o judecare în fond a cauzei de contencios administrativ.

Dreptul de a introduce o acțiune se bazează pe teoria juridică a posibilității. Potrivit acesteia, se acordă calitate de reclamant dacă există posibilitatea că drepturile subiective ale persoanei, ar putea să fi fost încălcate prin actul administrativ individual.

Astfel, expresia „revendică încălcarea...” din art. 189 alin. (1) din Codul administrativ denotă doar o anumită posibilitate ca drepturile să fie vătămăte.

Menționează că, conform teoriei juridice a posibilităților reclamantul este îndreptățit să acționeze în judecată dacă, conform prezentării întemeiate a faptelor, există cel puțin posibilitatea ca drepturile sale subiective publice pot să fi fost încălcate. Aceeași concluzie rezultă sistemic din imperativul normativ al art. 17 [...i se aduce atingere...], art. 20 [... se încalcă] și art. 39 din Codul administrativ orice persoană care revendică un drept vătămat...]

Dacă drepturile sale sunt efectiv încălcate este o chestiune de fond. În cazul acțiunii în contestare conform art. 224 alin. (1) lit. a) din Codul administrativ este o condiție cumulativă de admitere a acțiunii alături de ilegalitatea actului administrativ individual defavorabil. Calitatea juridică servește în special pentru a evita procesele populare.

Pentru parcurgerea testului de admisibilitate al acțiunii în contencios administrativ trebuie menționate circumstanțele care susțin drepturile posibil încălcate. Astfel de drepturi pot decurge din Legea fundamentală, din legea organică sau ordinară, actele administrative normative sau din raporturi juridice speciale.

De aceea în art. 17 din Codul administrativ se utilizează pronumele nehotărât (nedeterminat) „orice...” urmat de substantivul neutru „...drept...” și substantivul feminin „... libertate...”, expus prin conjuncția cu funcție disjunctivă „...sau”.

Conceptual art. 189 alin. (1) din Codul administrativ, pentru a asigura un acces efectiv la controlul judecătoresc, pe lângă criteriul probabilității, dreptul persoanei la înaintarea acțiunii în contencios administrativ există de fiecare dată atunci când este destinatarul unui act administrativ individual defavorabil [criteriul destinatarului actului administrativ individual, art. art. 11 alin. (2) propoziția 1, 126, 139 alin. (1) și 140 CA], precum și atunci când este afectat un terț [criteriul juridic al normelor de protecție, art. 11 alin. (2) propoziția a 2-a, respectiv 126, 139 alin. (1) și 140 CA în partea terț afectat].

Subliniază partea reclamantă că criteriul normelor de protecție reglementează existența dreptului de a introduce o acțiune în cazul afectării terților printr-o procedură administrativă, încheiată cu un act administrativ individual defavorabil. Astfel, potrivit acestui criteriu, din interpretarea normei trebuie să se determine dacă se dorește doar să protejeze publicul larg sau și interesele individuale. Pentru a fi îndreptățit să introducă o acțiune este necesar ca reclamantul să aparțină grupului de persoane protejat.

Hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor din 05.10.2021 prin amplexarea, caracterul energic și constant al efectelor juridice, constituie premisa și condiția implicită, nu doar pentru suspendarea din funcția de Procuror General, dar o modalitate de autorizare administrativă implicită, prin desemnarea unui procuror, pentru a urmări penal, eventual, Procurorul General.

Pentru a asigura independența Procurorului General, sunt instituite un șir de garanții, cum ar fi reglementarea generală a modului de numire și demitere prin Legea fundamentală [garanții de ordin constituțional, art. art. 124-125¹ din Constituție].

Totodată, garanțiilor legale care rezultă implicit din normele constituționale și cele infra-constituționale, se atribuie și condiționarea pornirii și exercitării urmării penale (exercitării acțiunii penale) de parcurgerea mai întâi a unei proceduri administrative complexe realizată de Consiliul Superior al Procurorilor, în calitate de garant, nu doar a independenței procurorilor, dar și ca subiect investit constituțional cu atribuții care vizează atât începutul și încheierea mandatului Procurorului general, cât și aspectele ce se referă la exercitarea și securitatea mandatului respectiv.

Prin urmare, Hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor contestată este un act administrativ individual defavorabil prin care s-a încheiat procedura administrativă conform art. 78 din Codul administrativ.

Articolul 189 alin. (1) din Codul administrativ garantează oricărei persoane, care revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorități publice, dreptul de a înainta o acțiune în contencios administrativ. În speță, prin adoptarea Hotărârii contestate, Consiliul Superior al Procurorilor a admis o ingerință în dreptul reclamantului, garantat prin prevederile art. 17 alin. (13) din Legea nr. 3/2016 cu privire la procuratură, și anume dreptul la un mandat neîntrerupt de 7 ani și drepturile oferite prin garanțiile funcției, dreptul la inviolabilitate, libertatea și siguranța persoanei, dreptul de a nu fi urmărit ilegal.

Astfel, constată existența atât a unui „drept”, cât și a caracterului „civil” al acestuia, condiții suficiente pentru aplicarea prevederilor art. 6(1) din CEDO.

Mai mult decât atât, Curtea Europeană a constatat cu mai multe ocazii că noțiunea de „drepturi și obligații cu caracter civil” nu poate fi interpretată doar printr-o referință la dreptul intern al statului, ci este o noțiune „autonomă” care reiese din Convenție.

Jurisprudența CtEDO este abundentă la acest capitol, cel mai recent caz fiind cel al unui judecător demis pentru pretinse abateri în exercitarea mandatului (*Kamenos c. Ciprului*, 2017, cererea nr. 147/07); sau cazul unui președinte de instanță supremă demis abuziv înainte de încetarea mandatului (*Baka c. Ungariei*, 2016, cererea nr. 20261/12 - examinat de Marea Cameră), toate acestea având la bază criteriile stabilite în speța de bază care a consacrat aplicabilitatea art. 6 CEDO în litigii cu implicarea funcționarilor publici/persoanelor cu funcții de demnitate publică - cauza *Vilho Eskelinen și alții c. Finlandei*, 2007, cererea nr. 63235/00.

Referitor la acest aspect, art. 36 alin. (2) din Codul administrativ prevede că instanțele de judecată competente aplică principiul supremației dreptului cu luarea în considerare a jurisprudenței Curții Europene pentru Drepturile Omului.

În contextul examinării admisibilității acțiunii nu se pune problema legalității acestui act administrativ, această fiind una de fond, alături de dreptul la independență a Procurorului general, dreptul la exercitarea funcției, eventual drept la libertatea și siguranța persoanei etc.

Potrivit poziției reclamantului, o eventuală inadmisibilitate a acțiunii pe temeiul art. 207 alin. (2) lit. e) din Codul administrative ar constitui o îngrădire iremediabilă a accesului la control judecătoresc conform art. art. 21, 53 din Constituția Republicii Moldova, art. 39 din Codul administrativ și art. 6(1) din CEDO, prin art. 36 alin. (2) din Codul administrativ.

Cu referire la fondul acțiunii reclamantul menționează că, inițierea procedurii administrative în speță s-a inițiat prin derogare de la art. 2 alin. (2) din Codul administrativ prin transmiterea către Consiliul Superior al Procurorilor a sesizării înregistrate, de către un subiect special, organul de urmărire penală.

Este o chestiune de legalitate și de logică. Sesizarea despre infracțiunii se depune la organul competent, care este cel de urmărire penală, după o procedură reglementată în exclusivitate de către Codul de procedură penală.

Consiliul Superior al Procurorilor nu este organ de urmărire penală, dar o autoritate publică care asigură independența, inviolabilitatea și imparțialitatea procurorului.

De asemenea petiționarul, dl Morari Viorel nu este organ de urmărire penală pentru a transmite Consiliul Superior al Procurorilor sesizarea înregistrată de organul de urmărire penală conform art. 265 din Codul de procedură penală.

Mai mult, Consiliul Superior al Procurorilor a acționat și în lipsa anexării unei sesizări în sensul art. art. 262 - 263, 265 din Codul de procedură penală.

Subliniază că, la briefingul de presă organizat de către procurorul general la data de 04 octombrie 2021 au fost abordate probleme generale ce vizează instituția procuraturii, procurorul general și atacurile concertate în privința sa, inclusiv unele persoanele interesate în aceste acțiuni. Informațiile expuse la briefingul de presă din 04 octombrie 2021, nu se aflau în cauza penală de îmbogățire ilegală, ele fiind scoase anterior din cadrul ei pe motivul că procurorul a ajuns la concluzia că nu sunt concludente și pertinente acestei cauze. Informațiile nominalizate au servit ca temei pentru sesizarea și probatoriul anexat la această în cadrul Inspecției Procurorilor și Colegiul de disciplină și etică.

Conform art. 22 alin. (1), 86, 87, 88 și 89 din Codul administrativ participanții la procedura administrativă au dreptul să participe la cercetează starea de fapt și să prezinte probe, argumente și să fie reprezentați (art. 46 Codul administrativ).

Această obligație a fost încălcată de către autoritate publică. Mai mult, Consiliul Superior al Procurorilor urma să implice conform art. 44 alin. (1) din Codul administrativ pe dl Stoianoglo Alexandr în calitate de participant la procedura administrativă.

Conform art. 32 alin. (1) din Codul administrativ în condițiile legii, autoritățile publice trebuie să asigure participarea neîngrădită la procedura administrativă a persoanelor interesate.

Inițierea procedurii administrative este o acțiune procedurală (operațiune administrativă) conform art. 15 alin. (1) din Codul administrativ, care trebuie să fie

motivată pentru a fi legală, fapt ce rezultă din prevederile art. 31 din Codul administrativ. Această obligație a fost încălcată de către CSP.

Conform art. 25 din Codul administrativ autoritățile publice și instanțele de judecată competente trebuie să își exercite atribuțiile legale în mod imparțial, indiferent de propriile convingeri sau interesele persoanelor care le reprezintă. În opinia reclamantului acest principiu nu a fost respectat din următoarele motive. Ministrul Litvinenco Serghei, și membrul CSP din partea Șefului Statului în ședință CSP s-au expus pentru un rezultat negativ, cu încălcarea transparenței și dreptului la apărare a destinatarului actului administrativ, dl Alexandr Stoianoglo.

Aceste afirmații denotă încălcarea imparțialității și constituie motiv de suspiciuni de părtinire pentru acești membri conform art. 50 alin. (1) - (2) lit. b) - c) din Codul administrativ. Același lucru se referă la membrul Musteață Dorel, președinte interimar al CSM. Fratele său este urmărit penal în dosarul furtului miliardului, având calitatea de învinuit în acest dosar.

Consiliul Superior al Procurorilor a acționat contrar prevederilor art. 67 alin. (2) din Codul administrativ, care prevede că, autoritățile publice au obligația să asigure condițiile pentru participarea persoanelor interesate la ședințele organelor colegiale.

Conform art. 94 din Codul administrativ înainte de emiterea unui act administrativ individual defavorabil pentru un participant sau înainte de respingerea unui act administrativ individual favorabil, participantul are dreptul să fie audiat în legătură cu faptele și circumstanțele relevante pentru actul ce urmează a fi emis.

Orice persoană vizată de un act administrativ individual are dreptul la un act administrativ motivat și proporțional.

Conform art. 31 din Codul administrativ actele administrative individuale și operațiunile administrative scrise trebuie să fie motivate. Conform art. 118 alin. (1) - (3) din Codul administrativ, motivarea este operațiunea administrativă prin care se expun considerentele care justifică emiterea unui act administrativ individual. În motivare se indică temeiurile esențiale de drept și de fapt pe care le-a luat în considerare autoritatea publică pentru decizia sa. Din motivarea deciziilor discreționare trebuie să poată fi recunoscute și punctele de vedere din care autoritatea publică a reieșit la exercitarea dreptului discreționar. Motivarea trebuie să se refere și la argumentele expuse în cadrul audierii. Motivarea completă a unui act administrativ individual cuprinde: a) motivarea în drept - temeiul legal pentru emiterea actului administrativ, inclusiv formele procedurale obligatorii pe care se bazează actul; b) motivarea în fapt - oportunitatea emiterii actului administrativ, inclusiv modul de exercitare a dreptului discreționar, dacă este cazul; c) în cazul actelor administrative defavorabile - o descriere succintă a procedurii administrative care a stat la baza emiterii actului: investigații, probe, audieri, opinii ale participanților contrare conținutului final al actului etc. Motivarea completă este obligatorie, este parte integrantă a actului administrativ individual și condiționează legalitatea acestuia. Prin urmare, motivarea trebuie să justifice prin forța logicii, raționamentelor, probelor și normelor de drept, toate elementele legalității actului administrativ individual. Această cerință de legalitate formală lipsește.

Hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor este contrară art. 30 din Codul administrativ, care prevede că, autoritățile publice nu pot întreprinde măsuri cu efect retroactiv, cu excepția cazurilor prevăzute de lege. Autoritățile publice nu pot întreprinde măsuri care să afecteze situațiile juridice definitive sau drepturile dobândite, decât în situații în care, în condițiile stabilite de lege, acest lucru este absolut necesar pentru interesul public. Prin efectele sale, hotărârea CSP desființează efectele juridice ale hotărârii CSP și decretului de numire a dlui Alexandr Stoianoglo în funcția de Procuror general, precum și independența procurorului, posibilitatea exercitării funcției de procuror general, dreptul la aflarea și exercitarea funcției.

Încălcările expuse în cerere, incertitudinea și netransparența hotărârii emise de CSP, fac dovada caracterului incert al actului administrativ individual defavorabil. Conform art. 119 alin. (1) din Codul administrativ, conținutul unui act administrativ individual trebuie să fie suficient de cert. Caracterul cert, trebuie să denote raționamentul actului administrativ individual emis, astfel, încât dispozitivul să fie rezultatul unei raționament juridic constant, proporțional și previzibil.

Solicitările formulate de reclamant prin acțiunea de contencios administrativ:

- Anularea Hotărârii Consiliului Superior al Procurorilor nr. 1-147/2021 din 18 noiembrie 2021 cu privire la examinarea adresării doamnei Inga Grigoriu cu privire la preținse acțiuni ilegale ale Procurorului General (suspendat de drept din funcție), Alexandr Stoianoglo.

- Suspendarea executării Hotărârii Consiliului Superior al Procurorilor nr.1- 147/2021 din 18 noiembrie 2021 cu privire la examinarea adresării doamnei Inga Grigoriu cu privire la preținse acțiuni ilegale ale Procurorului General (suspendat de drept din funcție), Alexandr Stoianoglo.

Poziția părții pârte asupra acțiunii în contencios administrativ:

Prin referința depusă, Consiliul Superior al Procurorilor a indicat că, urmare examinării adresării doamnei Inga Grigoriu, la 18.11.2021, Consiliul Superior al Procurorilor în baza art.262 alin.(5) din Codul de procedură penală, l-a desemnat pe Andrei Balan, procuror în Procuratura Anticorupție, pentru examinarea aspectelor invocate în adresarea doamnei Inga Grigoriu, vizând preținse acțiuni ilegale comise de domnul Alexandr Stoianoglo, Procuror General al Republicii Moldova (suspendat de drept din funcție).

În hotărârea adoptată la 18.11.2021, Consiliul Superior al Procurorilor și-a respectat competențele, nu a făcut concluzii pe partea de fond la efectuarea urmăririi penale în privința lui Alexandr Stoianoglo, dar membrii Consiliului au votat pentru desemnarea unui procuror întru examinarea sesizării depuse de doamna Inga Grigoriu aspecte care nu duc atingere la independența acestuia la efectuarea urmăririi penale.

Astfel argumentele reclamantului, din cererea de chemare în judecată poartă un caracter exclusiv declarativ, constituie expresia abordării subiective eronate a legii și nu au suport legal, deoarece toate circumstanțele de fapt și de drept au fost cercetate și stabilite în mod corect de către Consiliul Superior al Procurorilor.

Menționează partea pîrîță că, nu pot fi reținute argumentele reclamantului că Hotărârea prin care s-a desemnat Andrei Balan, procuror în Procuratura Anticorupție, nu a fost comunicată destinatarului în conformitate cu art.126 din Codul administrativ.

Notează la capitolul dat că, pentru asigurarea unei jurisprudențe constante și pentru o bună administrare a justiției, Consiliul Superior al Procurorilor publică, în mod sistematic, actele lor de dispoziție.

De altfel, o atare posibilitate de a aduce la cunoștință a actelor a fost completată prin art.33 din Codul administrativ, care prevede comunicarea cu participanții sau cu publicul în cadrul procedurii administrative se face prin orice mijloc (verbal, poștă, telefon, fax, poștă electronică etc.), acordîndu-se prioritate mijloacelor care asigură o mai mare eficiență, rapiditate și economie de costuri. Potrivit art.96 din Codul administrativ, notificările și comunicările către participanții la procedura administrativă se realizează în orice formă de comunicare adecvată, rapidă și eficientă din punctul de vedere al costurilor. Comunicarea prin mijloace electronice are prioritate dacă este adecvată obiectului comunicării și acceptată de participantul la procedură.

Comunicarea Hotărârii Consiliului Superior al Procurărilor nr. 1-147/2021 din 18.11.2020, s-a produs în condițiile art.128 alin.(2) din Codul administrativ, pentru valabilitatea comunicării este suficient ca la persoana în cauză să ajungă partea dispozitivă a actului administrativ. Un act administrativ individual se consideră a fi ajuns dacă a nimerit în sfera persoanei căreia urma să-i fie comunicat, astfel încît în circumstanțe normale ea are posibilitate să afle despre el.

Menționează că pe pagina web a Consiliul Superior al Procurorilor, directoriul Hotărâri a fost publicată Hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor nr.1-147/21 din 18.11.2021.

Obiecțiile reclamantului din cererea de chemare în judecată că, prin adoptarea Hotărârii contestate, Consiliul Superior al Procurorilor a admis o ingerință în dreptul reclamantului garantat de prevederile art.17 alin.(13) din Legea nr.3/2016, pîrîtul le apreciază ca fiind eronate, ori la emiterea actului contestat, Consiliul Superior al Procurorilor a acționat ca o autoritate publică în temeiul căreia Codul de procedură penală i-a atribuit competențe și anume desemnarea unui procuror pentru examinarea sesizărilor despre infracțiunile comise de către Procurorul General.

Prin hotărîrea contestată în prezentul caz a fost examinată de Consiliul Superior al Procurorilor nu adresarea propriu zisă, ci doar chestiunea desemnării procurorului care va examina ulterior temeinicia adresării/sesizării despre infracțiunile pretinse a fi comise de către Procurorul General (suspendat de drept din funcție) în conformitate cu art.262 alin.(5) al Codului de procedură penală.

În acest sens, nu pot fi reținute argumentele reclamantului că Consiliul Superior al Procurorilor nu dispune de atribuții legale să examineze sesizări despre infracțiuni.

Legiuitorul a stabilit în art.262 alin.(5) din Codul de procedură penală 2 modalități de sesizare despre săvîrșirea sau pregătirea pentru săvîrșirea unei infracțiuni comise de către Procurorul General.

Prima modalitate reglementează cazurile când sesizarea este înregistrată la Consiliul Superior al Procurorilor și examinarea sesizărilor despre infracțiunile comise de către

Procurorul General se face de către un procuror desemnat de Consiliul Superior al Procurorilor.

A doua modalitatea reglementează cazurile când sesizarea este înregistrată la organul de urmărire penală. În acest caz organul de urmărire penală care a primit o sesizare despre infracțiunile săvârșite de Președintelui Parlamentului, Președintelui Republicii Moldova, Prim-ministrului, Procurorul General, este obligat să o trimită imediat pentru examinare Procurorului General sau, după caz, Consiliului Superior al Procurorilor.

Or, potrivit art.265 Cod de procedură penală prevede că organul de urmărire penală este obligat să primească plîngerile sau denunțurile referitoare la infracțiunile săvârșite, pregătite sau în curs de pregătire chiar și în cazul în care cauza nu este de competența lui. Persoanei care a depus plîngerea sau denunțul i se eliberează imediat un certificat despre acest fapt, indicîndu-se persoana care a primit plîngerea sau denunțul și timpul cînd acestea au fost înregistrate.

Din coroborarea art.262 alin.(5) din Codul de procedură penală rezultă cu certitudine competența Consiliului Superior al Procurorilor aferentă procedurilor de examinare a sesizărilor despre infracțiunile comise de către Procurorul General.

Potrivit art.77 alin.(6) din Legea nr.3/2016, hotărârile se adoptă în ședință publică, cu votul deschis al majorității membrilor prezenți ai Consiliului Superior al Procurorilor.

Conform pct.7.1, 7.5, 7.6 al Regulamentului Consiliului Superior al Procurorilor, aprobat prin Hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor nr. 12-225/16 din 14 septembrie 2016, Consiliul adoptă hotărâri cu votul deschis al membrilor, cu excepțiile prevăzute de prezentul regulament. Hotărârile se adoptă în ședință publică, cu votul deschis al majorității membrilor prezenți ai Consiliului. Membrii Consiliului sunt obligați să voteze pro sau contra. Votul se exercită prin ridicarea mâinii, cu excepțiile prevăzute de prezentul regulament.

Conform art.21 alin.(1) Cod administrativ, autoritățile publice și instanțele de judecată competente trebuie să acționeze în conformitate cu legea și alte acte normative.

Conform art.2 alin.(2) din Codul administrativ, anumite aspecte ce țin de activitatea administrativă privind domenii specifice de activitate pot fi reglementate prin norme legislative speciale derogatorii de la prevederile prezentului cod numai dacă această reglementare este absolut necesară și nu contravine principiilor prezentului cod.

Respectiv, în conformitate cu art.5 alin.(3) din Legea cu privire la actele normative nr.100 din 22 decembrie 2017 coroborat cu art.2 alin.(2) Cod administrativ, la examinarea sesizării despre infracțiunile comise de către Procurorul General sunt aplicabile normele Codului de procedură penală, care față de Codul administrativ sunt norme juridice speciale, aplicabile anumitor categorii de raporturi sociale și/sau subiecți strict determinați.

Conform art.207 alin.(2) lit.e) din Codul administrativ, acțiunea în contencios administrativ se declară inadmisibilă în special cînd reclamantul nu poate revendica încălcarea, prin activitatea administrativă, a unui drept în sensul art. 17.

Drept urmare, conchide pîrîtul că, în temeiul art.207 alin.(2) lit.e) din Codul administrativ coroborat cu prevederile art.2 alin.(3) lit.a), b) Cod administrativ, acțiunea reclamantului urmează a fi declarată inadmisibilă. Or, în speță, reclamantul nu poate

revendica încălcarea unui drept al său în sensul art. 17 din Codul administrativ, deoarece sesizarea depusă de Inga Grigoriu la Consiliul Superior al Procurorilor a fost depusă în sensul desemnării unui procuror întru verificarea existenței elementelor faptei penale prevăzute la art.328 Cod penal, iar art.2 alin.(3) lit.b) Cod administrativ reglementează expres că, prevederile prezentului cod nu se aplică raporturilor juridice ale autorităților publice care acționează în baza Codului contravențional sau Codului penal.

Cu titlu de practica judiciară similară partea pârîtă a menționat că, Curtea Supremă de Justiție prin decizia din 29.12.2021, dosar 3r-360/21, a respins recursul lui Alexandru Stoianoglo împotriva Consiliului Superior al Procurorilor privind anularea hotărârii Consiliului Superior al Procurorilor de desemnarea procurorului privind examinarea aspectelor invocate în adresare vizând pretinse acțiuni ilegale comise de domnul Alexandr Stoianoglo, Procuror General al Republicii Moldova (suspendat de drept din funcție).

Adițional celor enunțate, ținînd cont de faptul că temeiurile invocate în cererea de chemare în judecată sunt lipsite de valoare și conținut juridic, iar toate circumstanțele de fapt și de drept au fost legal apreciate pe caz de Consiliul Superior al Procurorilor, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității, reiterează concluzia că instanța de judecată urmează să declare inadmisibilă acțiunea depusă și să mențină hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor nr. 1-147/21 din 18.11.2021 ca fiind legală și întemeiată.

Studiind materialele cauzei, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Chișinău, consideră că, acțiune înaintată de către Alexandr Stoianoglo, nu întrunește condițiile de admisibilitate, aceasta urmînd a fi declarată inadmisibilă, din următoarele motive;

Conform art.191 alin. (3) Cod administrativ, Curtea de apel Chișinău soluționează în primă instanță acțiunile în contencios administrativ împotriva hotărîrilor Consiliului Superior al Magistraturii, ale Consiliului Superior al Procurorilor, precum și acțiunile în contencios administrativ atribuite în competența sa prin Codul electoral.

Art.3 Cod administrativ, prevede că, legislația administrativă are drept scop reglementarea procedurii de desfășurare a activității administrative și a controlului judecătoresc asupra acesteia, în vederea asigurării respectării drepturilor și a libertăților prevăzute de lege ale persoanelor fizice și juridice, ținându-se cont de interesul public și de regulile statului de drept.

În conformitate cu art. 207 alin. (1) din Codul administrativ, *instanța verifică din oficiu dacă sunt întrunite condițiile pentru admisibilitatea unei acțiuni în contenciosul administrativ. Dacă este inadmisibilă, acțiunea în contencios administrativ se declară ca atare prin încheiere judecătorească susceptibilă de recurs.*

Articolul 207 din Codul administrativ prevede la alin. (2) lit. e) că *acțiunea în contencios administrativ se declară inadmisibilă în special când reclamantul nu poate revendica încălcarea, prin activitatea administrativă, a unui drept în sensul art. 17.*

La rândul său, art. 17 din Codul administrativ definește dreptul vătămat ca orice drept sau libertate stabilit/stabilită de lege căruia/căreia i se aduce atingere prin activitate administrativă.

Subsidiar, în sensul art. 5 din Codul administrativ, activitatea administrativă reprezintă totalitatea actelor administrative individuale și normative, a contractelor administrative, a actelor reale, precum și a operațiunilor administrative realizate de autoritățile publice în regim de putere publică, prin care se organizează aplicarea legii și se aplică nemijlocit legea.

Potrivit art. 6 din Codul administrativ, (1) procedura administrativă este activitatea autorităților publice cu efect în exterior, îndreptată spre examinarea condițiilor, pregătirea și emiterea unui act administrativ individual, spre examinarea condițiilor, pregătirea și încheierea unui contract administrativ sau examinarea condițiilor, pregătirea și întreprinderea unei măsuri strict de autoritate publică. (2) Emiterea unui act administrativ individual, încheierea unui contract administrativ sau întreprinderea unei măsuri strict de autoritate publică sînt părți ale procedurii administrative.

Conform art. 10 alin. (1) din Codul administrativ, actul administrativ individual este orice dispoziție, decizie sau altă măsură oficială întreprinsă de autoritatea publică pentru reglementarea unui caz individual în domeniul dreptului public, cu scopul de a produce nemijlocit efecte juridice, prin nașterea, modificarea sau stingerea raporturilor juridice de drept public.

Ținând cont de faptul că o dispoziție legală nu poate fi ruptă din sistemul normativ din care face parte și nu poate opera în mod izolat, ci trebuie citită în coroborare cu celelalte dispoziții legale incidente care se completează una pe alta ca făcând parte dintr-un sistem juridic coerent, instanța de recurs reține la caz și prevederile art. 20 din Codul administrativ, potrivit căreia dacă printr-o activitate administrativă se încalcă un drept legitim sau o libertate stabilită prin lege, acest drept poate fi revendicat printr-o acțiune în contencios administrativ, cu privire la care decid instanțele de judecată competente pentru examinarea procedurii de contencios administrativ, conform prezentului cod.

În sensul Codului administrativ, prin persoană vătămată se înțelege orice persoană titulară a unui drept ori a unui interes legitim, vătămată de o autoritate publică printr-un act administrativ sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri.

Conform prevederilor art.77 al Legii cu privire la Procuratură nr.3 din 25.02.2016, *(1) Consiliul Superior al Procurorilor se întrunește ori de cîte ori este necesar, dar nu mai rar decît o dată în lună. (2) Prima ședință a Consiliului Superior al Procurorilor este convocată de către Procurorul General într-un termen de 10 zile lucrătoare de la data ținerii Adunării Generale a Procurorilor. (3) Ședințele Consiliului Superior al Procurorilor sînt publice, cu excepția cazurilor în care, pentru respectarea regimului informațiilor specificate la art.75 alin.(1) lit.c), consiliul decide, printr-o hotărîre, că ședința sau o parte a acesteia urmează să fie închisă. (4) Ședința Consiliului Superior al Procurorilor este deliberativă dacă la ea participă cel puțin 2/3 din membri. (5) Agenda ședinței se plasează pe pagina web oficială a Consiliului Superior al Procurorilor cu cel puțin 2 zile lucrătoare înainte de data desfășurării ședinței. (6) Hotărîrile se adoptă în*

ședință publică, cu votul deschis al majorității membrilor prezenți ai Consiliului Superior al Procurorilor. (7) Hotărârile Consiliului Superior al Procurorilor sînt motivate, sînt semnate de toți membrii prezenți în ședință și se publică, în termen de 10 zile lucrătoare de la data emiterii, pe pagina web oficială a Consiliului Superior al Procurorilor. Hotărârile Consiliului Superior al Procurorilor sînt semnate olograf sau, după caz, prin aplicarea semnăturii electronice. (8) Ședințele Consiliului Superior al Procurorilor sînt înregistrate prin mijloace video/audio. Înregistrarea ședinței se anexează la procesul-verbal. Procesul-verbal se întocmește în termen de 3 zile lucrătoare de la data la care a avut loc ședința, fiind semnat de președintele ședinței și de secretar, și se plasează pe pagina web oficială a Consiliului Superior al Procurorilor.

Art. 262 alin.(1) și alin.(5) al Codului de procedură penală, prevăd că, organul de urmărire penală poate fi sesizat despre săvîrșirea sau pregătirea pentru săvîrșirea unei infracțiuni prevăzute de Codul penal prin 1) plîngere; 2) denunț; 3) autodenunț..., iar examinarea sesizărilor despre infracțiunile comise de către Procurorul General se face de către un procuror desemnat de Consiliul Superior al Procurorilor...

Astfel, în speța dedusă judecării este necesar a se efectua o interpretare sistemică a normelor juridice relevante din Codul administrativ, Legea cu privire la procuratură și Codul de procedură penală.

La rîndul său, art. 189 alin. (1) statuează că orice persoană care revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorități publice poate înainta o acțiune în contencios administrativ.

Din coroborarea normelor legale precitate rezultă că unul dintre elementele definiției ale acțiunii în contencios administrativ este revendicarea unui drept propriu, **vătămat prin una din formele activității administrative**. Or, în esență, scopul acțiunii în contencios administrativ constă în apărarea unui drept subiectiv concret recunoscut de lege unei anumite persoane. Prin urmare, pentru a fi admisibilă, o acțiune în contencios administrativ trebuie să urmărească revendicarea unui drept subiectiv vătămat.

Astfel, pentru înaintarea acțiunii în contencios administrativ, reclamantul trebuie să invoce un drept al său căruia i se aduce atingere anume prin activitatea administrativă desfășurată de autoritatea publică concretă. În lipsa revendicării unui drept propriu, în sensul art. 17 din Codul administrativ, acțiunea eșuează testul de admisibilitate conform art. 207 din Codul administrativ.

Deci, prevederile art. 17 din Codul administrativ se referă la orice drept subiectiv reglementat de normele dreptului material. Anume dreptul substanțial reglementează situațiile juridice subiective ce caracterizează statutul juridic al persoanelor care participă la viața juridico-publică. Acest argument impune și raționamentul că dreptul procedural reglementează doar formele ce necesită a fi respectate pentru a obține pe cale judiciară o protecție a unui drept subiectiv în sensul art. 17 Cod administrativ.

Raportând la caz cadrul legal enunțat și reieșind din calitatea participanților la proces și constatările sus-menționate, Colegiul conchide asupra inadmisibilității acțiunii formulate de către Procurorul General Alexandr Stoianoglo împotriva Consiliului Superior al Procurorilor cu privire la contestarea actului administrativ.

Concluziile instanței de judecată rezultă din următoarele circumstanțe de fapt și de drept.

În speță, Consiliul Superior al Procurorilor la 18.11.2021, a examinat adresarea doamnei Inga Grigoriu prin care a solicitat desemnarea unui procuror pentru investigarea pretinselor acțiuni ilegale comise de Procurorul General Alexandr Stoianoglo.

În temeiul art.262 alin.(5) din Codul de procedură penală, Consiliul Superior al Procurorilor, prin hotărârea nr.1-147/2021 din 18.11.2021, l-a desemnat pe Andrei Balan, procuror în Procuratura Anticorupție, pentru examinarea aspectelor invocate în adresarea doamnei Inga Grigoriu, vizând pretinse acțiuni ilegale comise de domnul Alexandr Stoianoglo, Procuror General al Republicii Moldova (suspendat de drept din funcție).

Alexandr Stoianoglo a contestat la Curtea de Apel Chișinău hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor nr.1-147/2021 din 18.11.2021, considerând că aceasta este un act administrativ individual defavorabil ilegal, care a adus atingere drepturilor sale.

Pentru a răspunde la întrebarea dacă hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor nr.1-147/2021 din 18.11.2021 îmbracă forma unui act administrativ individual în sensul art. 10 din Codul administrativ și care poate constitui obiectul controlului judecătoresc de legalitate în procedură de contencios administrativ, Completul judiciar va analiza competențele Consiliului Superior al Procurorilor.

Așa, prin prisma art. 68 alin. (1) din Legea cu privire la Procuratură nr. 3 din 25 februarie 2016, Consiliul Superior al Procurorilor este un organ independent, cu statut de persoană juridică, format în vederea participării la procesul de constituire, funcționare și asigurare a autoadministrării sistemului Procuraturii.

Potrivit art. 70 alin. (1) din Legea cu privire la Procuratură nr. 3 din 25 februarie 2016, Consiliul Superior al Procurorilor, ca organ administrativ, are următoarele competențe strict administrative: a) elaborează și aprobă regulamentele privind activitatea sa, privind funcționarea colegiilor sale și alte regulamente care îl vizează; b) elaborează și aprobă regulamentele privind procedura de selecție și cariera procurorilor; c) elaborează proiectul de regulament al Adunării Generale a Procurorilor și proiectele de amendare a acestuia; d) organizează concursul pentru selectarea candidatului la funcția de Procuror General, pe care îl propune Președintelui Republicii; e) organizează concursuri, selectează și numește pe membrii colegiilor sale din rândul societății civile; f) examinează contestațiile împotriva hotărârilor luate de colegiile sale; g) face propuneri Procurorului General privind numirea, transferul, promovarea, detașarea sau suspendarea procurorilor în condițiile Codului de procedură penală și ale prezentei legi, precum și privind eliberarea din funcție a procurorilor; h) participă la depunerea jurământului de către procurori și de către Procurorul General; i) stabilește numărul de procurori în cadrul fiecărei procuraturi; j) desemnează procurorii în cadrul Consiliului Institutului Național al Justiției; k) aprobă strategia privind formarea inițială și continuă a procurorilor și prezintă avizul asupra planului de acțiuni pentru implementarea acestei strategii; l) examinează și prezintă opinii asupra regulamentului de organizare a concursului de admitere în Institutul Național al Justiției, asupra programelor didactice și a planurilor de învățământ pentru cursurile de formare inițială și continuă din cadrul Institutului Național al Justiției, asupra regulamentului de organizare a concursului pentru suplinirea posturilor didactice,

precum și asupra componentei comisiilor pentru examenele de admitere și de absolvire ale Institutului Național al Justiției; m) stabilește numărul de locuri scoase la concursul de admitere pentru instruirea inițială a procurorilor în cadrul Institutului Național al Justiției; n) examinează adresările cetățenilor și ale procurorilor privind chestiunile date în competența sa; o) elaborează proiectul Codului de etică al procurorilor, precum și proiectele de modificare a acestuia, și le propune spre aprobare Adunării Generale a Procurorilor; p) aprobă proiectul bugetului său, pe care îl prezintă Ministerului Finanțelor; q) aprobă structura aparatului Consiliului Superior al Procurorilor; r) participă la elaborarea proiectului de buget al Procuraturii și îl avizează; s) participă la elaborarea planurilor de dezvoltare strategică a Procuraturii; t) avizează proiectele priorităților anuale privind activitatea Procuraturii, elaborate de Procurorul General.

Respectiv, exercitarea atribuțiilor stabilite la art. 70 alin. (1) din Legea cu privire la Procuratură nr. 3 din 25 februarie 2016 pot constitui obiectul controlului judecătoresc de legalitate în contencios administrativ.

Totodată, legea specială Codul de procedură penală a atribuit Consiliului Superior al Procurorilor și atribuții din domeniul dreptului procesual penal.

Potrivit art. 262 alin. (5) din Codul de procedură penală, examinarea sesizărilor despre acțiunile Președintelui Parlamentului, Președintelui Republicii Moldova, Prim ministrului și examinarea infracțiunilor comise de către aceștia se fac de către Procurorul General sau un procuror desemnat de el. Examinarea sesizărilor despre infracțiunile comise de către Procurorul General se face de către un procuror desemnat de Consiliul Superior al Procurorilor. Organul de urmărire penală care a primit o sesizare despre infracțiunile săvârșite de persoanele menționate este obligat să o trimită imediat pentru examinare Procurorului General sau, după caz, Consiliului Superior al Procurorilor.

Astfel, în sensul art. 262 alin. (5) din Codul de procedură penală, Procurorul General este autorizat să desemneze un procuror pentru a examina sesizările despre acțiunile Președintelui Parlamentului, Președintelui Republicii Moldova, Prim-ministrului și examinarea infracțiunilor comise de către aceștia. Analogic, Consiliul Superior al Procurorilor are atribuția de a desemna un procuror pentru examinarea sesizărilor despre presupusele infracțiuni săvârșite de Procurorul General.

Prin urmare, atribuțiile Procurorului General și ale Consiliului Superior al Procurorilor de a desemna un procuror sunt atribuții strict procesual penale și nu pot forma obiectul controlului judecătoresc de legalitate în contencios administrativ, deoarece aici autoritatea publică - CSP acționează pe dimensiunea unui domeniu specific, care este reglementat de norme legislative speciale, derogatorii de la prevederile Codului Administrativ .

În acest context, Completul judiciar reține prevederile art. 2 alin. (2) din Codul administrativ, care stipulează că anumite aspecte ce țin de activitatea administrativă privind domenii specifice de activitate pot fi reglementate prin norme legislative speciale derogatorii de la prevederile prezentului cod numai dacă această reglementare este absolut necesară și nu contravine principiilor prezentului cod.

La fel, art. 2 din Codul administrativ prevede expres la alin. (3) lit. b) că prevederile sale nu se aplică raporturilor juridice ale autorităților publice care acționează în baza Codului contravențional sau Codului penal.

Din interpretarea sistemică a normelor relevante din Codul administrativ coroborate cu Legea cu privire la Procuratură nr. 3 din 25 februarie 2016 și Codul de procedură penală, instanța de judecată conchide că, în condițiile speței, Consiliul Superior al Procurorilor soluționând situația, a acționat în baza competențelor exclusive atribuite de legea procedural penală, care reglementează procedura de a desemna un procuror pentru examinarea unei sesizări cu privire la comiterea unei pretinse fapte penale de către un subiect special, și anume Procurorul General.

Așadar, hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor emisă în temeiul art. 262 alin. (5) din Codul de procedură penală nu constituie în sine un act administrativ individual în sensul art. 10 din Codul administrativ, deoarece la emiterea acesteia Consiliul Superior al Procurorilor a acționat ca o autoritate publică în baza Codului de procedură penală, iar prin prisma art. 2 alin. (3) lit. b) din Codul administrativ aceste raporturi juridico-publice sunt exceptate de controlul legalității în procedura contenciosului administrativ.

Nu în ultimul rând Completul judiciar va sublinia că, Consiliul Superior al Procurorilor prin hotărârea nr.1-147/2021 din 18.11.2021 a examinat numai chestiunea privind desemnarea procurorului competent pentru examinarea unei sesizări penale, dar nu alte chestiuni cum ar fi admisibilitatea sesizării sau începerea/neînceperea urmăririi penale, iar aspectele ce țin de competența procurorului desemnat, modul de luare a deciziei date, iar legalitatea acțiunilor procesual-penale poate fi verificată de instanța competentă conform legii procedural penale.

Completul judiciar subliniază că, desemnarea de către Consiliul Superior al Procurorilor a unui procuror pentru examinarea unei sesizări cu privire la comiterea unei pretinse fapte prejudiciabile de către Procurorul General constituie o garanție a independenței Procurorului General. Nu oricăre organ de urmărire penală are competență să investigheze o presupusă faptă ilegală a Procurorului General, ci doar procurorul desemnat de către Consiliul Superior al Procurorilor.

Totodată, din interpretarea tezei a treia a alin. (5) al art. 262 din Codul de procedură penală se deduce că organul de urmărire penală care a primit o sesizare despre presupusele infracțiuni săvârșite de Procurorul General este obligat să o trimită imediat pentru examinare Consiliului Superior al Procurorilor.

În aprecierea Completului specializat sintagma „imediat” din norma precitată, exonerează autoritatea publică competentă – la caz – CSP, care a primit o sesizare despre presupusele infracțiuni comise de Procurorul General, de obligația de a întreprinde careva acțiuni procedurale, deoarece aceste acțiuni urmează a fi întreprinse conform competențelor legal-procesuale atribuită de legislația procesual-penală doar de către procurorul desemnat de Consiliul Superior al Procurorilor.

Cu atât mai mult că, articolul 270 din Codul de procedură penală stabilește expres că urmărirea penală împotriva Procurorului General se pornește de către procurorul desemnat de Consiliul Superior al Procurorilor.

Referitor la argumentul invocat de reclamant că, în prezenta speță adresarea lui Inga Grigoriu, urma a fi examinată într-o procedură administrativă complexă similară cu cea a Consiliului Superior al Magistraturii, în raport cu judecătorii, Completul de judecată reține pct.21 al deciziei nr.30 din 29.03.2018 a Curții Constituționale în care, *Curtea observă că nici dispozițiile articolului 116 alin.(1) din Constituție nu își găsesc aplicabilitatea pentru soluționarea prezentei excepții, pentru că independența judecătorilor la care se referă norma constituțională nu poate fi aplicată, mutatis mutandis, în cazul procurorilor. De altfel, Curtea a menționat, în jurisprudența sa, că numirea Procurorului General de către Parlament, subordonarea procurorilor față de Procurorul General și numirea lor de către acesta (conform articolului 125 alin.(2) din Constituție), fără concursul Consiliului Superior al Magistraturii, constituie factori care nu permit încadrarea acestei funcții în rândul magistraților. Procurorii nu devin automat magistrați doar pentru că la procedura lor de numire participă Consiliul Superior al Procurorilor (HCC nr.27 din 20 decembrie 2011, §93).*

Potrivit pct. 24 al aceleiași decizii, *Curtea constată că textul articolului 124 din Constituție nu conține prevederi exprese cu privire la independența procesuală a procurorului sau cu privire la posibilitatea exercitării controlului ierarhic de către procurorii ierarhic superiori. Norma constituțională indică, în această privință, că “[c]ompetențele, modul de organizare și funcționare a Procuraturii se stabilesc prin lege”. Astfel, Curtea observă că art.3 alin.(4), intitulat “Principiile de organizare și de activitate ale Procuraturii și procurorului”, din Legea nr.3 din 25 februarie 2016 cu privire la Procuratură conține prevederi exprese referitoare la independența procesuală a procurorului. Acest articol stabilește faptul că procurorul își desfășoară activitatea în baza principiilor legalității, imparțialității, rezonabilității, integrității și independenței procesuale, care îi oferă posibilitatea de a lua în mod independent și unipersonal decizii în cauzele pe care le gestionează.*

Mai mult, prin decizia nr. 149 din 30 septembrie 2021, Curtea Constituțională a reținut la pct.81, că, în opinia Comisiei de la Veneția, *autonomia procuraturii nu constituie un principiu cu aceeași forță ca a principiului independenței judecătorilor. Standardul de bază presupune că trebuie să se asigure o autonomie suficientă pentru a proteja autoritățile procuraturii de influența politică nepotrivită. Astfel, de vreme ce există o tendință clară în standardele internaționale care recunosc importanța independenței procurorilor față de ingerințele politice, nu există standarde care să prescrie existența unui consiliu al procurorilor. Acolo unde există un asemenea consiliu – practică tot mai răspândită – nu există o cerință privind obligativitatea includerii unei majorități alcătuite din procurori. Există un echilibru delicat care trebuie asigurat între nevoia de a include un număr semnificativ de procurori și, pe de altă parte, nevoia ca acest organism să nu devină un instrument de autoguvernare corporatistă. Consiliul procurorilor nu poate fi un instrument de autoguvernare pură, ci își derivă propria legitimitate democratică din alegerea a cel puțin o parte din membrii săi de către Parlament (a se vedea Opinia amicus curiae nr. 972/2019 despre amendamentele la Legea cu privire la Procuratură (CDL-AD(2019)034), § 34).*

La fel, Completul de judecată ține să menționeze că, prin noțiunea de *desemnare* se înțelege numirea unei persoane considerând-o cea mai potrivită pentru desfășurarea unei activități, pentru ocuparea unei demnități sau a unei funcții. Iar *urmărirea penală* are ca obiect colectarea probelor necesare cu privire la existența infracțiunii, la identificarea făptuitorului, pentru a se constata dacă este sau nu cazul să se transmită cauza penală în judecată în condițiile legii și pentru a se stabili răspunderea acestuia.

Astfel, Consiiliul Superior al Procurorilor potrivit normelor Codului de procedură penală nu are competențe de a porni urmărirea penală, or potrivit art. 1 alin.(1) Cod de procedură penală, *procesul penal reprezintă activitatea organelor de urmărire penală și a instanțelor judecătorești cu participarea părților în proces și a altor persoane, desfășurată în conformitate cu prevederile prezentului cod...* Iar potrivit art. 270 alin.(7) Cod de procedură penală, *urmărirea penală împotriva Procurorului General se pornește de către procurorul desemnat de Consiliul Superior al Procurorilor.*

Potrivit art. 313 alin.(1) Cod de procedură penală, *plângerile împotriva acțiunilor și actelor ilegale ale organului de urmărire penală și ale organelor care exercită activitate specială de investigații pot fi înaintate judecătorului de instrucție de către bănuیت, învinuit, apărător, partea vătămată, de alți participanți la proces sau de către alte persoane drepturile și interesele legitime ale cărora au fost încălcate de aceste organe, în cazul în care persoana nu este de acord cu rezultatul examinării plîngerii sale de către procuror sau nu a primit răspuns la plîngerea sa de la procuror în termenul prevăzut de lege.*

Reinterând Completul specializat va nota că Curtea Europeană a Drepturilor Omului a subliniat că stabilirea regulilor de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești constituie o prerogativă exclusivă a legiuitorului, care poate institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură. Sub acest aspect, principiul liberului acces la justiție presupune posibilitatea neîngrădită a celor interesați de a-1 utiliza în formele și în modalitățile prevăzute de lege.

Prin urmare, în virtutea exceptării raporturilor juridice ale autorităților publice care acționează în baza legii penale din categoria de raporturi de contencios administrativ, excepție prevăzută expres de art.2 alin. (3) lit. b) Cod administrativ, Completul de judecată concluzionează că, acțiunea înaintată de Alexandr Stoianoglo urmează a fi declarată inadmisibilă în temeiul art.207 alin.(2) lit. e) din Codul administrativ.

Referitor la solicitarea privind suspendarea actului contestat, Completul de judecată menționează că, concluzia asupra inadmisibilității prezentei acțiuni exlude necesitatea soluționării cererii de suspendare. Or, la caz, însuși inadmisibilitatea acțiunii pe motivele analizate exlude orice posibilitate de suspendare a hotărîrii contestate.

În conformitate cu prevederile art.207 alin.(1) și alin. (2) lit. e), art.230 Cod administrativ, Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Chișinău,

DISPUNE :

Se declară inadmisibilă acțiunea în contencios administrativ înaintată de către Alexandr Stoianoglo împotriva Consiliului Superior al Procurorilor cu privire la anularea hotărârii Consiliului Superior al Procurorilor nr.1-147/2021 din 18.11.2021 cu privire la examinarea adresării doamnei Inga Grigoriu cu privire la pretense acțiuni ilegale ale Procurorului General (suspendat de drept din funcție) Alexandr Stoianoglo, ***pe motiv că, reclamantul nu poate revendica încălcarea, prin activitatea administrativă, a unui drept în sensul art.17 Cod administrativ.***

Se explică reclamantului Alexandr Stoianoglo, că declararea acțiunii ca inadmisibilă în temeiul art.207 alin.(2) lit. e) Cod administrativ exclude posibilitatea adresării repetate în judecată a aceluiași reclamant cu aceeași acțiune.

Încheierea poate fi atacată cu recurs în Curtea Supremă de Justiție în termen de 15 zile din momentul comunicării, prin intermediul Curții de Apel Chișinău.

Președintele completului,
Judecătorul

Bostan Angela

Judecătorii

Dașchevici Grigore

Mîra

Ghenadie